

ONNEN SAARI

Muinoin löysin sydämessäni tuskan ja riemun tunteen kuin sekaisin. Vaan nyt on tuska usein ylämpänä. Vaan usein alvan yksin... yksinkin... Niin, nyt harvoin majan saapi riemu, se pysihdy ei sydän kammioon. Tuutulauluja ei se laula siellä — vaan kauaksi rientää onnen saaristoon.

Se saari missä liene, en mä tiedä. Tie pitkä sinne, missä riemu käy Vaan kalhomiellin välillä etsin sitä, mutta onnen saarta ei voin näy. Sen saaren löytää harvat, harvat. He riemumielin sinne ratsastaa. Vaan joukko suurin tuskan tletä kulkee — milloinkaan onnessaarta ei nähdä saa.

Niin monen moni ikävoipi sinne, Mä niiden mukaan toivon, tahdonkin. — Sen saaren rannat omistamme vielä...

ja unelmamme täytyy — vihdoinkin. H—i.

HÄNEN POJASTAAN EI SAA TULLA SOSIALISTIA

Kirj. M. S.

Palvellessani Kuparisaarella, kertoi palveluskumppanini Roosa minulle hyvin mieltäkiinnittävän tapauksen palveluspaikastaan, jossa hän oli palvelut lähemmäs kaksoikymmentä vuotta. — Paikassa, jossa silloin yhdessä palvelimme, oli hän ollut vain lyhyemmän aikaa.

Tapaus, jonka hän kertoi, oli seuraava:

Pian sen jälkeen, kun tuo surullinen junaonnettomuus tapahtui, jossa emäntäni menetti henkensä, matkusti isäntä joikskin viikoiksi pois kotoaan, jättäen minun huostaani kaksi piestä poikaansa, käskyllä, että heidän pitää antaa huvitella itseään kotonsa lähellä miten vain haluavat. — Kului joitakin päiviä kaikessa rauhassa. Sitten alkoivat pojat tehdä ihmeitä. Ympäristön työläisten lapsetkin täytyi saada mukaan ja alettiin kaviamaan suurta kuoppaa mäen rinteen alapuolelle tallirakennuksen. Kysyin pojilta, mitä he tarkoittivat hommallaan, johon vastasi vanhin, kolmannella ikävuodella oleva Leo hyvin miehekkäästi:

"Tähän tulee kuparikavanto. Minä olen tämän kavannon kapteeni. Frances on "supi" ja Edwin Karvola on "paasi". Nuo toiset kylän pojat ovat "työmiehiä".

"Pojat, pojat", koetin sanoa heille, "teidän kavante sellaisen kuopan tallin alapuolelle, että santa mäessä voi ruveta vierimään ja koko rakennus tulee 'kuperkeikkaa' tuohon kuoppaan."

"Oh, sehän olisi jännittävää", tarttui Frances, nuorempi poika, kiinni puheeseen.

"Meidän kavanto olisi aivan kuin iso kavanto! Niissähan tapahtuu joskus maanvieremä. Eikös, Roosa?" jatkoi vanhempi.

Koetin selittää miten vaarallista heidän touhunsa oli, mutta turhaan. Pojat anelivat vastaan ja teetellen itku lupasivat kirjottaa isälleen, että minä olen paha.

Annoin heidän jatkaa tuota touhua. Pelloissani ja jännityksellä katselin poikain hommaa, kunnes parin päivän kuluttua 'ei näkynyt kuopan ympärillä enään mitään liikettä. Poikien "työmiehet" olivat tehneet lakon. Olin hyvilläni, että heidän pelinsä vihdoinkin loppui.

Jonkun viikon kuluttua tuli isä kotia. Huomattuaan tuon suuren kuopan jyrkässä mäen rinteessä, kysyi hän minulta, kuka sen oli tehnyt. Selitin asian. Silloin äijä raivoastui ja laittoi pojat täyttämään kuoppaa. Pojat eivät olleet halukkaita menemään, mutta isänsä pakotti heidät siihen. Heitä pelotti, että jos tallirakennus kaatuu heidän päälleen. Halusivat,

Nuorten Osasto

— Voi, äiti, isä! Minun on niin vaikeaa... Häneltä pääsi itku. Hän riensi jälleen vanhusten luo, kiersi kätensä äidin kaulaan. — Nyt on niin kaunis aamu, lapseni, koeta nyt... Mutta äidiltäkin takertui sanat kurkkuun. Hän silittelee nuoren tytön kiharaista päätä ja alkaa puhua: — Irma! En sinua mitenkään laakisi pois kotoa, mutta täytyy... Minä ja isäsi olemme vanhoja... pitäisimme sinut hupinamme, mutta emme voi. Niin vähän tuli viljaa... ei ole särpimestä tietoa... kyllähän tiedät!

Nyt, kun pappilan rouva on tytön tarpeessa, kutsunut niin monasti, pitää sinun mennä. Voi olla hyväksi onneksi meille kaikille.

— Ei tuota tyttöä uskoisi, naurahdattaa isä, miten on kotirakas. Hymähtää sitten: Tarttupa nyt, iso tyttö, vielä minunkin kaulaani. Irma sanoo sanomatta silittää isän harmenneita hiuksia. — Mene nyt sentään... Tyttö pyyhkii silmiään. Sanoo tuskin kuuluvasti: — Hyvästi!

Päivä paistaa. Keväinen puro lorisee tuvan takana. Leivo on juuri alottanut laulunsa pihakoivussa... — — —

— Äiti! Ei nyt ole kevät... ei nyt ole kirkas päivä... ei laula lintu... ei lorise puro — puhuu vuoteella lepäävä nuori tyttö, katsellen ikkunaan päin.

— Mitä sinä puhut, Irma?

Tyttö kääntyy vanhukseen päin: — Miksi, äiti, te "sentään" annoitte minun mennä?

— Älä syytä minua, lapsi, älä syytä! Köyhyys pakotti.

— Äiti! Voitteko te minulle koskaan antaa anteeksi? kysyy hän taas.

— Ei puhuta... lepää nyt, Irma! Sitten puhutaan, kun paranet.

— En ole enään sairas... minua vain suruttaa. Kertoisin teille jo miten se tapahtui.

— Jos saisit liäksi.

— Virkeä minä jo olen, äiti. — — —

Ei se ollut minun syyntä, ei! Hän minut vietteli lupauksillaan... siksi petyin. Joka kerta, kun hän suinkin sai tilaisuuden, oli nuori herra luonani. Kehui minua kauniiksi... silitteli... taputteli... Sanoi, että olen niin herttainen ja hyvä...

— Mitä uskoit! kiivastuu äiti. Niin aina herrat sanovat, kun köyhää viettelevät. Mitäpä sinulla muuta olikaan kuin kauneus... ja senkin turmelit.

Sitten hän äkkiä vaikeene.

Irmaa hän ei aio moittia, ei se ollut yksin hänen syyntä... mutta vihassaan hän ei muista hillitä itseänsä.

— Niin, miten se sitten olikaan?

— Te vain moittitte minua...

Tyttö alkaa itkeä.

— Rauhoitu!

Irma pyyhkii kyynelitään.

— Nuori herra sanoi ottavansa minut sitten, kun hän pääsee virkaan...

— Ja sinä uskoit! — Tiesikö rouva suhteistanne kauankin?

— Ei. Väinö ei halunnut siitä heille vielä puhua. Eikä rovaatilla ollut aavistustakaan... Mutta minä rakastin Väinöä niin kovin... niin... niin...

— Lapseni! Tämä on vanha juttu... Miten laskinkaan sinut sentään pappilaan... Paikkoja olisi ehkä löytynyt muitakin. Ja vaikka olisi yhdessä kerjätty, olisi kai ollut parempi! Miksi en ajatellut enempi, antaessani sinun mennä sinne. Sinua en yksin syytä. Itseäni syytän yhtä paljon. Monta muuta kaunistaa tyttöä samasta pappilasta on

palannut samanlaisena kuin sinä... Rovastia itseään on ennen syytetty... Nyt kun isä vanhentuu, jatkaa poika samoja jälkiä... Ja ruustina, hän on yhä samanlainen. Poist pois heti, kun asiat menevät sille tolalle. Pois tyttö! Hän on aina yksin syyllinen. Vanha vaimo kihisee vihasta.

Irma miettii.

— Niinkö on rovaastikin... Äiti, anna anteeksi... anna anteeksi! Nyt — minä lupaan sen — kun menen luotasi pois, kun menen kauaksi maailmalle, pidän silmäni auki. Ei kukaan voi kauniilla sanoillaan pettää minua. Kun tapaan toisia samassa asemassa olevia, sokeasti uskovia, varoitin heitä.

— Niin, Irma parka, minkä enää voimme. Ota kova kokemus opiksesi, äläkä enää rauhoihin takerru.

Äiti jo lempeänä hyväilee tytön kullankeltaisia kiharoita.

— Tuntuu niin hyvälle nyt, kun olette antanut anteeksi ja ymmärtänyt minua, sanoo Irma kietoen hyväilevästi kätensä vanhan äidin kaulaan.

Vuosia on kulunut monta.

Irma on yksin maailmalla. Isä ja äiti lepäävät kukittamattoman kummun alla suuren pitäjän hautausmaalla. Vanhukaiden vieressä nukkuu Irman pienokainen...

Mökki, jossa leivo pihapuussa laulaa ja tuvan takana keväinen puro lorisee, on asumattomana. Vanhan tuvan lahonneet hirret ovat luhistuneet ja pärekatto on sisään pudonnut.

Talon isäntä viljelee mökin peltoja.

Pappilan nuoriherra kulkee talon kouluutetun tyttären kanssa.

Pian sanotaan menevän kihloihin. Irma tietää, vaikka on kaukana.

kaiken.

Hän tuntee sydämessään vihaa — vihaa!

— Kirotot he — kirotot!

Mutta nyt hän jo tietää mitä pitää tehdä vääryyden poistamiseksi. —n.

Osoite-ilmoituksia.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai klo 2 ip., 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

ASTORIAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai-ilta, kello 8. Osoite: 262 Taylor Ave.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjoissa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osoite: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen torstai-ilta, kello 8. — Osoite: 719 Montana Ave.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 j.p.p. Huom. 1. Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, Ill., S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, alkaen klo 2 ip. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkaen klo 2 j.p.p. V. t. via kokouksen loputtua.

NAISTEN OSUUSKOTI
SAN FRANCISCO, CAL.
3627—16th St.
Telefooni: Market 3958
SAN FRANCISCO

JOS OLETTE KIPEÄ

Pyytäkää VAPAA
LAAKEKIRJA — No. 5

Sinä on yli 25 miesten ja naisten tulla sell. tettiin. Kulu myöskin täydellinen luettelo suomalaisista kotilääkkeistä. Mistä jokin voi lta valla sopivan lääkkeen tuodulle, samaten myöskin lääkkeiden hinnat y. m.

Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä, vaan toiminnallisia valmisteita, joita Suomessa on jo käytetty monia kymmeniä vuosia.

Tämän kirjan sanota vapautti ja pitivät sen olla jokaisessa suomalaisessa kodissa, sillä ette tiedä koska sitä tarvittotte, varoitan hembuukiläkköitä ja hembuukiläkköitä.

—Lignellin Apteekki on suuria—
—Suom. Apteekkilike Yhdysvalloissa—

P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.